

Det væsentligste er her, at standardfradragets maksimum forhøjes fra 2.000 kr. til 8.000 kr.

De 2.000 kr. blev fastsat i 1965.

Folketingsflertallet har tilsyneladende ikke opdaget, at den siden da førte politik har bevirket, at 20 hundredkronesedler – under i øvrigt lige vilkår – ikke forslår til at få udført så meget håndværksarbejde, som beløbet gjorde i 1965. Fremskridtspartiets hermed fremsatte forslag går ikke ud på at forbedre stillingen for ejerboligejere sammenlignet med, hvad folketinget fastlagde i 1965, men alene på at ajourføre beløbet på 2.000 kr., så det får samme realværdi i 1981 som tiltænkt i 1965.

Bygge- og omkostningsindekset var allerede pr. 1. januar 1981 steget så kraftigt, at der skulle bruges 7.760 kr. til at få betalt det samme arbejde, som i juli 1965 kostede 2.000 kr. Med den slappe og eftergivende politik, som gammelparterne fører, må det forudses, sådan at der midt på året 1981 skal bruges ikke 7.760 kr. til at få de pågældende arbejder udført, men derimod over 8.000 kr. Ud fra denne forudsætning er forslaget udformet. Skulle det lykkelige ske, at der forinden kommer en fremskridtsregering og dermed en styrkelse af kronens værdi, vil enfamilieshusejere nok gennem forslaget opnå noget mere end dækning for møntforringelsen. Det kan da opfattes som nogen kompensation for, at man på dette område helt har ladet hånt om pristalsregulering i henved 15 år – tænke sig, hvis det var de af regeringen forkælede samfundsgrupper, som havde været ude for noget sådant, så skulle de nok have rejst sig i forargelse i al deres egoisme.

Til brug for overvejelser af, om 8.000 kr. nu er det helt rigtige eller beløbet skal være noget større eller noget mindre, aftrykkes som bilag til nærværende betænkning ministerens svar på udvalgsspørgsmål nr. 3.

Fremskridtspartiet er ikke blindt for, at med de ødelæggelser, som de sidste 21 års uforsvarlige finanspolitik har forvoldt statsfinanserne, er det en stor mundfuld at forhøje standardfradragets maksimum fra 2.000 kr. til 8.000 kr.

Til gengæld har fremskridtspartiet afstået fra at foreslå lejeværdisatserne nedsat, selv om dette var nok så hårdt tiltrængt som følge af de byrder, som er påført parcelhusfolket

ikke mindst i kraft af de stærkt forøgede olie- og benzinafgifter.

Denne metode – at bruge hele det til rådighed stående beløb til standardfradragshøjelser – betyder en forskydning i retning af at hjælpe middelhuset fremfor den store bolig. Men når der ikke er penge nok til at yde retfærdighed til alle, findes dette i den foreliggende situation at være mest rimeligt – den gruppe, der hjælpes, er jo også den, der hårdest kommer til at lide under forligspartiernes socialindkomststraffeekspedition.

Når der i stk. 4 er indsat ordene »i de sædvanligt forekommende tilfælde«, beror det på, at den hidtidige lovformulering har været noget for restriktiv f. eks. i forhold til eventuelle bygningsafskrivninger, aftægtsydelse, brandbidrag opkrævet sammen med ejendomsskatterne, kautionsforsikringspræmier osv. Med den nye formulering kan praksis gå noget længere end ligningsvejledning 1980, side 349.

Til nr. 7

Reglerne om lejeværdi af ejendomme, hvor ejere har såvel bolig som erhverv, blev ændret i 1979. Det var et af de snesevis af tilfælde, hvor fremskridtspartiets årelange, seje kamp for lovforbedringer bar frugt.

Som et biprodukt blev det fastsat, at det – oftest ugunstigere – standardfradrag skulle anvendes, hvis den erhvervsmæssige benyttelse ikke var »overvejende«. Dette ordvalg påkaldte næppe interesse hos folketingsflertallet, for hvem det væsentlige var, at der kom mere rimelige lejeværdiregler i denne meget samfundsvigtige ejendomsgruppe.

Skattevæsenet har herefter benyttet det citerede lovord til at putte blandede ejendomme, der for mindre end 51 pct. anvendes erhvervsmæssigt, over i standardfradraggruppen, jfr. ligningsvejledning af 19. december 1980, side 353.

Dette har så – via reglen i § 15 J, stk. 5 – igen alvorlige ulemper med hensyn til fortabelse af afskrivningsadgang og andre fradragsmuligheder.

Denne helt utilsigtede virkning af 1979-ændringen redresserer ændringsforslaget ved at indføre det væsentlighedskriterium (ca. 25 pct.), som før 1979-ændringen var kriteriet for bygningsafskrivningsadgang m. v.